

Имението на буницето

Едуард Кери



Айърмонгър

книга първа:

Имението
на
бунището

текст и илюстрации
Едуард Кери

Артлайн Студиос
София, 2020

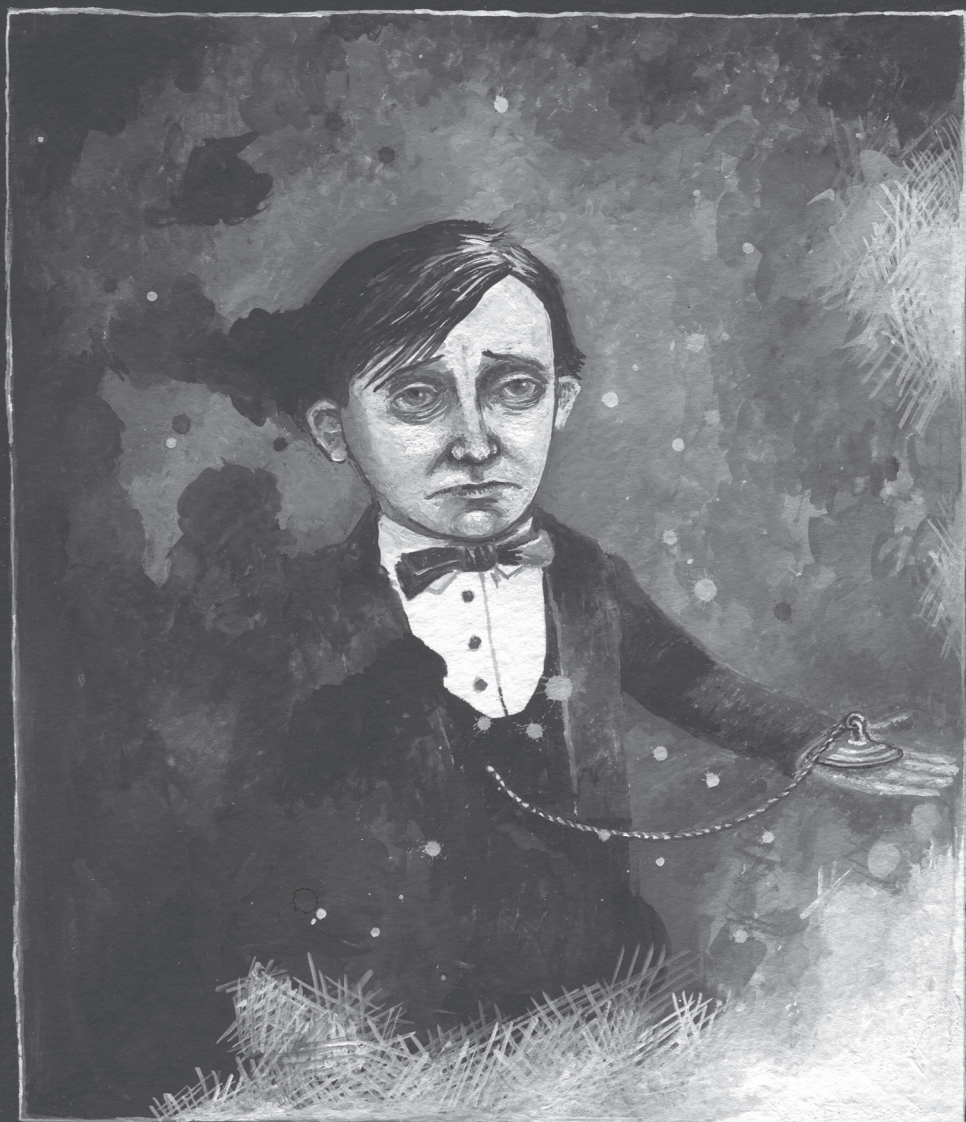
Edward Carey
HEAP HOUSE
Copyright © Edward Carey, 2013
All rights reserved.

*Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт
на въображението на автора. Всички изказвания, случки,
описания, информация и материали от всякакъв друг вид,
съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел
забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност,
нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени,
тъй като това може да доведе до наранявания.
Всички права запазени. Никаква част от тази книга не
може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното
знание и писменото позволение на издателя.*



Имението на бунището
2019 Студиото на А
Всички права запазени.
Превод: © 2019 Ивелина Минчева-Бобадова
Редактор и коректор: Венелин Проиков
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Артлайн Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ № 4
тел. +359 2 411 00 02
artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-186-6

На брат ми Джеймс (1966–2012)



Болнавият младеж
Клод Айърмонгър

1

Широко приложила тапа за вана

Начало на разказа на Клод Айърмонгър,
Форличингъм парк, Лондон

Как започна всичко

В действителност всичко – и всички онези ужасни неща, които последваха, започна в деня, когато бравата на леля Розамуд изчезна. Това беше нейната лична брава, изработена от месинг. Не помогна и фактът, че предишния ден тя беше обходила цялото имение с нея, в така привичното си търсене на причини да недоволства. Беше преминала по всеки етаж, нагоре и надолу по стълбищата, отваряйки врати при всяка възможност, в стремежа си да намери нередности. А по време на всичките си обстойни разследвания беше настояла бравата ѝ да е близо до нея, с тази подробност, че сега тъкмо не беше. Някой, разпищя се тя, ѝ я беше откраднал.

Подобна суматоха не беше наставала откакто прачичо ми Питер изгуби безопасната си игла. По случая се състоя претърсване из горните и долни етажи на цялата сграда, докато не се разбра, че през цялото това време е била у горкия стар чичо Питер, попаднала под разкъсаната подплата на джоба на самото му.

Аз бях този, който я откри.

Впоследствие роднините ми започнаха да ме гледат доста подозрително, или все по-подозрително, бих казал, тъй като никога не ми бяха вярвали напълно и често ме пъдеха от едно място на друго. С намирането на безопасната игла като че ли в родата ни се потвърди нещо повече и някои от лелите и братовчедите ми започнаха да ме избягват напълно, дори спряха да ми говорят, за разлика от други, като например братовчед ми Муркърс, който подчертано ме търсеше. Муркърс беше убеден, че сам съм скрил безопасната игла в сакото на чичо и ме застигна в един мрачен коридор, където заблъска главата ми в стената, отброявайки до дванайсет (възрастта ми по онова време). След това ме вдигна високо на нивото на една кука за палта и ме остави да вися на нея, докато някой от прислугата ме откри два часа по-късно.

Прачичо Питер не спираше да се извинява след като безопасната му игла се намери и никога, мисля, не се възстанови напълно от трагедията. Такава врява, обвинения към толкова много хора. Почина в съня си на следващата пролет с безопасната си игла, забита в пижамата си.

– Ама как така разбра, Клод? – чудеха се роднините ми – Как така знаеше, че безопасната игла е там?

– Чух я – отвърнах аз, – да се обажда.

Чувах неща

Тези клапани от плът от двете страни на главата ми се престараваша; тези два отвора, където попадеше звукът, бяха прекомерно заети. Чувах неща, които не трябваше да чувам.

Отне ми известно време, докато разбера слуха си.

Разказаха ми как като бебе съм се разплаквал без особена причина. Лежал съм в кушетката си и без изобщо нищо да се е случило, съм започвал да пиця сякаш някой е отскубнал кичур от рядката ми косица или като че ли са ме ощавили с вряла

вода, или са ме порязали с нож. Винаги е било така. Бил съм чудатото дете, така казват, мрачно и с труден характер, мъчно за усмиряване. С колики. Хронични колики. Бавачките никога не се задържали за дълго.

– Защо си толкова лош? – питали те – Защо просто не мирясаш?

Шумовете ме смущават; винаги съм бил неспокоен, плашлив и сърдит. Първоначално не можех да различавам думите в шумовете. В началото чувах просто звукове, шумолене, звънтене и щракане, плющение, потропване, пляскане, блъскане, боботене, трополене, скимтене, стонове и пъшкане и тем подобни. В повечето случаи не толкова натрапчиви. Понякога непоносими. Когато се научих да говоря, не спирах да повтарям: „Кой каза това? Кой?“ или „Млъквай. Замълчи веднага, ти, ти си просто една кърпа!“, или „Ще млъкнеш ли, цукало?!“, защото ми се струваше, че предметите – обикновените къщни предмети ми говорят с човешки гласове. Бавачките ми се вбесяваха, когато плеснех някои стол или купа, някоя камбанка или някоя малка масичка.

– Стой мирен! – повтаряха ми те.

Едва когато стана лекар, навремето още млад в занаята, чичо Аливър забеляза неразположението ми и състоянието ми започна да се подобрява.

– Защо плачеш? – попита ме той.

– Медицинските пинсети – отвърнах аз.

– Моите пинсети ли? – попита той. – Какво за тях?

Казах му, че медицинските му пинсети, които той винаги носеше със себе си, говорят. Обикновено не ми обръщаха внимание, когато споменавах за говорещите предмети или въздишаха тежко, или ме ступваха, задето съм говорел лъжи, но онзи ден чичо Аливър ме попита:

– И какво казват пинсетите ми?

– Казват – започнах аз, така доволен, че са ме попитали, – Пърси Хотчкис.

– Пърси Хотчкис ли? – повтори заинтересовано чичо Аливър. – А нещо друго?

– Не – отвърнах аз, – само това чувам. „Пърси Хотчкис“.

– Но как така един предмет би могъл да говори, Клод?

– Не знам и ми се иска да не можеше.

– Предметите не са живи, нямат уста.

– Знам – заявих аз. – И все пак продължават да приказват.

– *Аз лично* не чувам пинсетите да говорят.

– Да, но аз ги чувам. Заклевам ти се, чичо: един приглушен, приклекен глас, като че ли заключен в нещо, повтаря „Пърси Хотчкис“.

Оттогава чичо Аливър често идваше при мен и слушаше с часове разказите ми за различните гласове, които чувах, за разнообразните имена, и си водеше бележки. Чувах единствено имена, винаги само имена – някои прошепнати, други изкрещени на висок глас, трети изречени с песен или с писък; в някои звучеше скромност, в други огромна гордост или окаяна боязливост. И винаги, поне според мен, имената сякаш долитаха от различни предмети из цялото огромно имение. Не можех да се съсредоточа, когато бях в учебната стая, защото пръчката за наказания не спираше да вика: „Уилям Стратън“, една мастилница пък казваше: „Хейли Бърджис“, а глобусът си мърмореше: „Арнолд Пърсивал Листър“.

– Защо имената на предметите – попитах аз един ден чичо Аливър, когато бях на около седем години, – всички тези Джонови, Джаковци, Мерита, тези Смит, Мърфи и Джоунс, защо са толкова странни? Толкова различни от нашите?

– Е, Клод, определено би могло да се каже, че ние сме тези с по-необичайните имена. Ала такава е традицията в семейството ни. Ние, фамилията Айърмонгър се именуваме по-различно, защото сме различни от всички останали. За да можем да се отличаваме от тях. Това е стар семеен обичай, нашите имена са като техните, като на онези, които живеят далеч от тук, отвъд бунищните земи, само че малко преиначени.

- Имаш предвид хората от Лондон ли, чичо? – попитах аз.
- В Лондон и далече оттук във всякакви посоки, Клод.
- Там имената им като тези, които чувам, ли са?
- Да, Клод.
- Защо чувам имена, чичо?
- Не знам, Клод, просто нещо особено, което ти умееш.
- Ще спра ли някога да ги чувам?
- Не мога да ти кажа. Може и да престанеш, може нещата да се поуспокоят или да се влошат. Нямам представа.

От всички имена, които слушах, най-често чувах името Джеймс Хенри Хейуърд. Това бе така, защото носех предмета, който казваше „Джеймс Хенри Хейуърд“ навсякъде със себе си. Гласът му беше младежки и приятен.

Джеймс Хенри беше тапа за вана, една широко приложима тапа за вана, която пасваше на каналите на повечето мивки. Носех я в джоба си. Джеймс Хенри беше моят родилен предмет.

Беше семеен обичай, винаги когато някой се ражда в рода Айърмонгър, да му се дава някакъв предмет, специална вещ, подбрана от баба. Айърмонгър постоянно съдеха за някой свой роднина по това как се грижи той за своя личен предмет или за родилния си предмет, както го наричаха. Трябва да ги носим със себе си по всяко време. Всеки си има свой предмет. Когато се родих аз, ми дадоха Джеймс Хенри Хейуърд. Беше първо нещо, което опознах, първата ми играчка, първият мой спътник. Имаше си и верижка, дълга около половин метър, а другият ѝ край завършваше с малка кукичка. Когато се научих да ходя и да се обличам сам, започнах да си нося тапата си за вана с верижката ѝ както всеки друг би носил джобния си часовник. Пазех от хорските погледи тапата си за вана, моя Джеймс Хенри Хейуърд, в джоба на елека си, за да е в безопасност, докато верижката му се извиваше U-образно от джоба, а кукичката в края ѝ се закачаше за средното копче на елека ми. Голям късметлия бях, че получих този родилен предмет, не всички предмети бяха така лесни за носене като моя.

Вярно е, че тапата ми за вана няма никаква парична стойност, както например диамантената игла за вратовръзка на леля Онджла (която казваше Хенриета Найсмит), не беше и никак обременяваща като тигана на братовчедата Гъстрид (господин Гърни), или дори като собствената мраморна рамка за камина на баба (Огъста Ингрид Ърнеста Хофман), която я беше приковала на втория етаж на имението през целия ѝ дълъг живот. Чудех се често за разни неща относно родилните ни предмети. Дали леля Луса щеше някога да пропуши, ако не ѝ бяха дали пепелник (малката Лил) при раждането ѝ? Навикът ѝ се зародил още на седемгодишна възраст. Дали чичо Аливър щеше да стане лекар, ако не му бяха дали медицинските му извити пинсети, предназначени за израждане на бебета (Пърси Хотчкис)? И тогава идваше, разбира се, случаят с бедния меланхоличен чичо Потрик, на когото при раждането дадоха въже (Лейтенант Симпсън) със завързана примка; колко тъжно беше да го гледаш как накуцва жално през безпътните проходи на дните си. Още по-дълбоко обаче, мисля, беше: дали леля Ургула щеше да порасне по-висока, ако не ѝ бяха дали табуретка за крака (Поли)? Всичко беше много объркано, всички тези отношения между хората и родилните им предмети. Аз гледах своя, моята тапа за вана, и знаех, че ми пасва свършено. Не можех да кажа защо, но знаех, че е така. Нямах просто как да ми бяха дали нещо различно от моя Джеймс Хенри. Имаше само един родилен предмет на роднина Айърмонгър в семейството, който не казваше име, когато се заслушах.

Горката леля Розамуд

И така, въпреки недоверието и мърморенето, въпреки факта, че обикновено ме оставяха сам-самичък, ме повикаха, когато леля Розамуд изгуби бравата си. Никога не ми е било приятно да навлизам в територията на леля Розамуд и по пра-

вило не би следвало да ме допускат до подобно смущаващо владение, но този ден им беше угодно да бъда там.

Ако трябва да съм искрен, леля Розамуд беше стара и сръдлива, леко ленива, но винаги готова да крещи, да те посочи с пръст и притисне. Волю-неволю раздаваше бисквитки с въглен на всички момчета вкъщи. Склонна беше да ни спира по стълбите и да ни задава въпроси, свързани със семейната история, и ако някой дадеше грешен отговор, обърквайки например даден втори братовчед с трети, тя ставаше раздразнителна и се мръщеше, изваждаше своята въпросна брава (Алис Хигс) и го удряше по главата. Ти. Глупаво. Момче. Такова. И болеше. Определено болеше. Леля Розамуд беше изсвяткала, издула и изтрескала толкова много млади глави с въпросната си брава, че беше придала на бравите като цяло лоша слава и броени от нас ставаха подчертано предпазливи, когато трябваше да сложат ръка на тези предмети, а в главите им се пораждаха подобни спомени. Това обяснява защо не бе толкова необичайно, че ние, учащата се дружинка, станаме доста подозрителни в онзи ден. Мнозина от нас нямаше никак да страдат за бравата, дори и никога да не беше намерена, а много други бяха ужасени при мисълта как само щеше да се развихри, ако я откриеха. Със сигурност обаче всички съчувствахме на леля Розамуд за загубата ѝ, неспособни никога да забравим, че леля Розамуд и преди беше губила нещо ценно.

Леля Розамуд трябвало да се омъжи за мъж, когото никога не съм срещал, може би някакъв братовчед, на име Милкръм, обаче той попаднал наред свирепа буря отвъд стените на имението и потънал в насипите боклук, които заобикалят дома ни. Тялото му никога не било открито, нито особената му саксия за цветя. И така, останала без Милкръм, леля Розамуд се разхождаше през неомъжените стаи на живота си и удряше по околния свят с бравата си. Докато една сутрин бравата, както навремето и Милкръм, не изчезна.

Онова утро леля седеше в кресло с висока облегалка, изпълнена със скръб и без нищо наблизко около нея, което да казва „Алис Хигс“, сякаш внезапно я бяха заглушили. За мен тогава тя изглеждаше наполовина завършена. Имаше много възглавнички, скупчени около нея, и някои други чичовци или лели кръжаха около тях. Не говореше, което не ѝ прилягаше, просто беше вдигнала тъжен поглед напред. Останалите обаче се суетяха предостатъчно.

– Стига, Муди, скъпа, със сигурност ще я намерим.

– Бъди смела, Розамуд, не е толкова малка, ще изскочи съвсем скоро отнякъде.

– Няма как, няма как да не се появи.

– Още преди да удари кръгъл час. Сигурен съм.

– Виж, ето го и Клод, дошъл е да се послуша за нас.

Последната реплика изглежда не приповдигна духа ѝ особено много. Тя вдигна леко очи и за кратък миг се вгледа в мен тревожно и с много бледа надежда.

– Е, Клод – започна чичо Аливър, – да излезем ли всички останали, докато се вслушваш?

– Нищо подобно, чичо – отвърнах аз, – няма нужда да го правите. Моля, не се оттегляйте.

– Изобщо не ме е грижа – заяви чичо Тимфи, старшият чичо в имението, чийто родилен предмет беше свирка, която казваше „Албърт Паулинг“.

Чичо Тимфи надуваше Албърт Паулинг доста често, когато откриеше нещо нередно. Дебнещият чичо Тимфи, чичо Тимфи с подпухналите устни, който така и не успя да надрасне детския си ръст, чичо Тимфи, къщният шпионин, чието занимание беше да се промъква, да дебне и да намира безредието.

– Така губим време – възпротиви се той. – Цялата къща трябва да бъде претърсена, и то още на мига!

– Моля те, Тимфи – обади се чичо Аливър, – няма да навреди никому. Спомни си как се намери безопасната игла на Питер.

– По щастлива случайност, бих казал. Нямам време за губене с прищевки и лъжи.

– Сега, Клод, моля те, можеш ли да чуеш бравата на леля си? Заслушах се с всички сили, обходих различните стаи.

– Джеймс Хенри Хейуърд.

– Пърси Хотчкис.

– Албърт Паулинг.

– Анабел Карю.

– Тук някъде ли е, Клод? – попита чичо Аливър.

– Чувам пинсетите ти много ясно, чичо, както и особено подчертано свирката на чичо Тимфи. Определено чувам подноса за чай на леля Помюляр. Но не мога да чуя бравата на леля Розамуд.

– Напълно ли си сигурен, Клод?

– Да, чичо, няма нищо наоколо с името Алис Хигс.

– Убеден си?

– Да, чичо, напълно.

– Глупости на търкалета! – сопна се чичо Тимфи – Разкарайте това зловредно хлапе оттук! Не си добре дошъл, момче, връщай се веднага в учебната стая!

– Чичо? – обърнах се въпросително аз.

– Да, Клод – отвърна чичо Аливър, – тръгвай тогава, благодаря ти, че опита. Не се преуморявай, върни се спокойно. Трябва да го отбележим официално: дата и час на загубата: 9 ноември, 1875 година, 09:50 ч.

– Искате ли да се ослушам из къщата? – попитах аз.

– Няма да допусна да слухти наоколо! – изрева чичо Тимфи.

– Не, благодаря ти, Клод – отвърна чичо Аливър, – оттук ще се заемем ние.

– Прислугата ще бъде претърсена – дочух гласа на чичо Тимфи, докато се оттеглях, – всеки шкаф ще бъде преобърнат, съдържанието му изсипано, всяко ъгълче ще се размести, всяко дребно кътче!